

R o z s u d o k
V m e n e S l o v e n s k e j r e p u b l i k y

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Rudolfa Čirča a sudcov JUDr. Ladislava Górásza a JUDr. Ivana Machyniaka v právnej veci žalobcov **1/ A. S.**, bývajúcej v P., **2/ J. S.**, bývajúceho v B. a **3/ A. V.**, bývajúcej v B., zastúpených JUDr. E. Ľ., advokátkou so sídlom v B., proti žalovanej **A.A., s. r. o.**, so sídlom v BR., zastúpenej advokátskou kanceláriou H., K. & P., s. r. o., so sídlom v B., v mene ktorej vykonáva advokáciu ako konateľ advokát JUDr. R. P., **o vypratanie nebytových priestorov**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 14 C 147/2005, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I z 15. apríla 2009 č. k. 14 C 147/05-140 a rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 24. marca 2010 sp. zn. 4 Co 281/2009 a 4 Co 285/2009 rozhodol

t a k t o :

Mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky **z a m i e t a .**

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcom náhradu trov dovolacieho konania 603,29 EUR do rúk ich zástupkyne JUDr. E. Ľ. do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Žalobou podanou na Okresnom súde Bratislava I 24.5.2005 sa žalobcovia domáhali voči žalovanej vypratania nebytových priestorov o celkovej užívacej ploche 711 m² nachádzajúcich sa v B. v suteréne (P.) a na prízemí a terase (reštaurácia A.) nehnuteľnosti zapísanej v katastri nehnuteľností pre kat. úz. Bratislava - mestská časť Staré Mesto na liste vlastníctva č. 1502 ako dom (budova) súpisné číslo 2859 postavený na pozemku parcela č. 8018. V žalobe uviedli, že žalobkyňa 1/ a jej nebohý manžel J. S. (právny predchodca

žalobcov 2/ a 3/) uzatvorili so žalovanou dňa 17.5.2002 nájomnú zmluvu, predmetom ktorej bol nájom označených nebytových priestorov. Pred uzavretím zmluvy nebol požiadaný odborný referát mestskej časti Bratislava - Staré Mesto o predchádzajúci súhlas s touto zmluvou. Nedostatok predchádzajúceho súhlasu mal v zmysle § 3 ods. 4 zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov v znení platnom v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len „zákon č. 116/1990 Zb.“) za následok jej absolútnu neplatnosť. Žalovaná preto užíva nebytové priestory neoprávnene a znemožňuje im realizáciu ich vlastníckych oprávnení.

Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 15. apríla 2009 č. k. 14 C 147/05-140 uložil žalovanej povinnosť vypratať označené nebytové priestory do pätnástich dní od právoplatnosti rozsudku a v tejto lehote ich odovzdať žalobcom. Zároveň zamietol návrh žalovanej na prerušenie konania a rozhodol aj o jej povinnosti zaplatiť žalobcom náhradu trov konania spolu vo výške 2 111,86 EUR na účet ich zástupkyne JUDr. E. Ľ. do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Uplatnený nárok považoval za dôvodný poukazujúc na výsledky vykonaného dokazovania, z ktorého vyvodil právny záver o absolútnej neplatnosti zmluvy o nájme nebytových priestorov pre jej rozpor so zákonom v dôsledku absencie predchádzajúceho súhlasu obce (mesta – mestskej časti) s jej uzavretím, vyžadovaného § 3 ods. 2 zákona č. 116/1990 Zb. Navyše dospel k záveru, že zmluva je neplatná aj pre jej rozpor s dobrými mravmi, keďže bola nevyvážená v neprospech prenajímateľov.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací na odvolanie žalovanej rozsudkom z 24. marca 2010 sp. zn. 4 Co 281/2009 a 4 Co 285/2009 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a rozhodol aj o trovách odvolacieho konania. Potvrdenie prvostupňového rozsudku odôvodnil jeho vecnou správnosťou stotožňujúc sa so skutkovými aj právnymi závermi súdu prvého stupňa.

Na základe podnetu žalovanej podal proti uvedeným rozsudkom okresného i krajského súdu mimoriadne dovolanie generálny prokurátor Slovenskej republiky. Navrhol, aby dovolací súd rozsudky oboch súdov zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Bratislava I na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnil nesprávnym právnym posúdením veci oboma súdmi a vadou konania vyplývajúcou z § 237 písm. f/ O.s.p., t. j. odňatím možnosti žalovanej konať pred súdom. Právny záver o absolútnej neplatnosti zmluvy o nájme nebytových priestorov pre nedostatok predchádzajúceho súhlasu obce (mesta) s ich prenájmom považoval za nesprávny poukazujúc na to, že sudy nezistili dostatočne skutkový stav, keď vychádzali len

zo zmluvného dojednania o tom, že predmetom prenájmu sú nebytové priestory určené na prevádzku obchodu a služieb a nezabezpečili si rozhodnutie stavebného úradu potvrdzujúceho ich účel. Za odňatie možnosti žalovanej konať pred súdom označil nedostatočné odôvodnenie rozsudkov okresného i krajského súdu v časti týkajúcej sa ich právneho záveru o neplatnosti zmluvy aj pre jej rozpor s dobrými mravmi, pretože podľa jeho názoru súdy v tejto časti svoje závery relevantným a zrozumiteľným spôsobom nezdôvodnili. Uviedol tiež, že k odňatiu možnosti žalovanej konať pred súdom došlo aj tým, že predvolania na pojednávania nariadené na 14.1.2009 a 24.2.2009 žalovaná neprevzala z dôvodu krátkodobých problémov so zabezpečením preberania písomností v jej prevádzke, že je dôvodné predpokladať, že predvolanie na pojednávanie na deň 24.3.2009 jej omylom nebolo zaslané, že na štvrté pojednávanie nariadené na deň 15.4.2009 nebola predvolaná, že jej nebolo doručené vyjadrenie žalobcov k odvolaniu a že odvolací súd mal v danej situácii nariadiť na prejednanie odvolania pojednávanie, no rozsudok vyhlásil bez pojednávania.

Žalobcovia v písomnom vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu navrhli tento opravný prostriedok odmietnuť ako podaný neoprávnenou osobou alebo ho ako nepodložený a nedôvodný zamietnuť.

Žalovaná sa k mimoriadnemu dovolaniu písomne nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že boli splnené podmienky pre podanie mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom Slovenskej republiky a že dovolanie je prípustné, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudky oboch súdov ako aj konanie, ktoré im predchádzalo, a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora nie je dôvodné.

Podľa § 243f ods. 1 O.s.p. mimoriadnym dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu za podmienok uvedených v § 243e, ak

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237,
- b) konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

V preskúmvanej veci uplatnil generálny prokurátor dovolací dôvod podľa § 243f ods. 1 písm. a/ a písm. c/ O.s.p. Dovolací dôvod podľa písm. c/ tohto ustanovenia, t. j. nesprávne právne posúdenie veci, odôvodnil nedostatočným zistením skutkového stavu veci a nesprávnou aplikáciou, resp. interpretáciou relevantného práva.

Pri úvahe o správnosti právneho posúdenia veci dovolací súd preveruje, či zistený skutkový stav (t. j. skutkové závery vychádzajúce zo skutkových zistení ako výsledku hodnotenia dôkazov vykonaných súdmi v základnom konaní) dovoľoval odvolaciemu, resp. prvostupňovému súdu urobiť príslušný právny záver. To, či dovolateľ vytýka súdom v základnom konaní nedostatky pri zisťovaní skutkového stavu veci, nie je v tejto fáze dovolacieho prieskumu podstatné a tak odôvodňovanie nesprávneho právneho posúdenia veci nedostatočným zistením skutkového stavu veci je pre dovolacie konanie z pohľadu dovolacieho dôvodu podľa § 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p. právne bezvýznamné.

Občiansky súdny poriadok v znení do 31.8.2003 v § 241 ods. 2 písm. c/ a v § 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p. pripúšťal odôvodnenie dovolania aj tým, že rozhodnutie vychádza zo skutkového zistenia, ktoré nemá v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Tento dovolací dôvod však od 1.9.2003 účinnosťou novely O.s.p. vykonanej zákonom č. 353/2003 Z. z. prestal byť súčasťou platnej právnej úpravy. Vzhľadom na túto skutočnosť môžu byť nedostatky v zistení skutkového stavu z hľadiska dovolacieho prieskumu významné len ako tzv. iná vada konania a to za podmienky, že táto vada mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ a § 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p.).

Za takúto inú vadu konania sa spravidla považuje najmä porušenie ustanovení o dokazovaní, a to tým, že súd vôbec nezisťoval skutočnosti rozhodujúce pre posúdenie veci aj napriek tomu, že boli tvrdené a na ich preukázanie boli navrhnuté dôkazy, porušenie ustanovenia o vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov, (napr. osoba, ktorá mala byť vypočutá ako svedok, bola vypočutá ako účastník konania, svedok nebol o svojich povinnostiach riadne poučený, dôkaz listinou bol vykonaný v rozpore s § 129 O.s.p. a pod.), nevykonanie dôkazu navrhnutého účastníkom na preukázanie rozhodujúcej skutočnosti, hoci súd následne dospel k záveru, že účastník neunesol dôkazné bremeno, odklon odvolacieho súdu od skutkových záverov súdu prvého stupňa bez zopakovania dôkazov alebo doplnenia dokazovania, nesplnenie poučovacej povinnosti, zohľadnenie skutočnosti, ktorá z dokazovania nevyplynula, opomenutie rozhodnej skutočnosti, ktorá vyšla v konaní najavo

a logický rozpor v hodnotení dôkazov (nemožno pritom vylúčiť, že v závislosti od konkrétnych okolností môže vyššie uvedený nesprávny procesný postup súdu nadobudnúť intenzitu vady v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., spočívajúcu v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom).

Inou vadou však nie je samotné hodnotenie dôkazov nižšími súdmi, keďže v dovolacom konaní nemožno toto hodnotenie preskúmať (porovnaj R 42/1993). Hodnotenie dôkazov totiž môže robiť len súd, ktorý ich vykonal. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Z tejto zásady vyplýva, že na nesprávnosť hodnotenia dôkazov možno usudzovať len zo spôsobu, akým súd hodnotenie vykonal. Ak nemožno v tomto smere vyčítať súdu žiadne pochybenia (napr. že výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia, alebo že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dokazovania nevyplývali alebo opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo), potom nie je ani možné polemizovať z jeho skutkovými závermi. To znamená, že hodnotenie dôkazov a teda ani skutkové zistenia ako jeho výsledok, z iných, než z vyššie uvedených dôvodov, nemožno dovolaním úspešne napadnúť.

V prejednáwanej veci generálny prokurátor, hoci v súvislosti s namietaným nesprávnym právnym posúdením veci vyčítal súdom v základnom konaní nedostatočne zistený skutkový stav, inú vadu konania, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ako samostatný dovolací dôvod neuplatnil, a ani z obsahu spisu takáto vada nevyplýva.

Prvostupňový súd po vykonaní a zhodnotení vykonaného dokazovania dospel k skutkovým zisteniam, z ktorých urobil skutkový záver, že medzi žalobkyňou 1/ a právnym predchodcom žalobcov 2/ a 3/ ako prenajímateľmi a žalovanou ako nájomcom bola 17.5.2002 uzatvorená zmluva o nájme, predmetom ktorej boli nebytové priestory o celkovej užívateľskej ploche 711 m², nachádzajúce sa na F. v objekte budovy súp. č. 2859, zapísanej v katastri nehnuteľností pre kat. úz. Bratislava – mestská časť Staré Mesto na liste vlastníctva č. 1502 a postavenej na pozemku parcela č. 8018, označené ako P., reštaurácia A. a terasa reštaurácie A., že išlo o nebytové priestory stavebne určené na prevádzkovanie obchodu a služieb (toto skutkové zistenie vyplýva z kontextu celého odôvodnenia prvostupňového

rozsudku), že boli prenajaté žalovanej na podnikateľské účely a že k ich prenájmu nebol daný predchádzajúci súhlas mestskej časti Bratislava - Staré mesto.

Pri neexistencii žiadnych okolností, ktoré ako tzv. iná vada konania (v zmysle už skôr uvedeného) by boli spôsobilé spochybníť tento skutkový záver ako výsledok hodnotenia dôkazov súdom prvého stupňa, bolo úlohou dovolacieho súdu posúdiť, či právny záver prvostupňového i odvolacieho súdu zodpovedal zistenému skutkovému stavu. Podľa názoru dovolacieho súdu súd prvého stupňa i odvolací súd, ktorý sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového súdu, správne aplikovali na zistený skutkový stav zákon č. 116/1990 Zb. v znení platnom do 1.7.2004 a správne ho aj interpretovali. Preto je správny aj ich právny záver o absolútnej neplatnosti zmluvy o nájme označených nebytových priestorov pre nedostatok predchádzajúceho súhlasu obce (príslušnej mestskej časti) s ich prenájmom.

Ustanovenie § 3 ods. 2 zákona č. 116/1990 Zb. v znení do 1. júla 2004 vyžadovalo k prenájmu miestností určených na prevádzkovanie obchodu a služieb predchádzajúci súhlas obce (predtým národného výboru), pričom nerešpektovanie tejto požiadavky bolo v § 3 ods. 4 uvedeného zákona výslovne sankcionované neplatnosťou zmluvy o nájme nebytových priestorov. Toto ustanovenie bolo jasné, zrozumiteľné a jednoznačné, pričom o ňom platila prezumpcia ústavnosti (nebolo rozhodnuté o jeho prípadnom nesúlade s ústavou). Na dôsledku absolútnej neplatnosti, vyplývajúceho inak aj z § 39 Obč. zákonníka, nič nezmenila zmena zákona č. 116/1990 Zb. vykonaná zákonom č. 350/2004 Z. z. s účinnosťou od 2. júla 2004, ktorým bola požiadavka predchádzajúceho súhlasu zo zákona vypustená. Zákon č. 350/2004 Z. z. nemal žiadne prechodné ustanovenie, v zmysle ktorého by pôsobil spätne (do minulosti) na už existujúce hmotnoprávne vzťahy v tom zmysle, že by došlo ku konvalidácii (zhojeniu následkov absolútnej neplatnosti) už existujúcich zmlúv o nájme nebytových priestorov uzavretých bez predchádzajúceho súhlasu obce (mesta) pred nadobudnutím jeho účinnosti. Dovolenosť predmetu právneho úkonu treba posudzovať podľa právneho stavu, aký tu bol v čase, keď bol právny úkon urobený. Okolnosť, že následne došlo k zrušeniu alebo k zmene zákona, s ktorým bol právny úkon v rozpore, nemôže viesť k odstráneniu následkov stanovených v § 39 Obč. zákonníka. Účinky absolútnej neplatnosti právneho úkonu totiž pôsobia definitívne a neplatnosť trvá, aj keď z hľadiska následnej právnej úpravy by tu dôvod neplatnosti nebol. Iný výklad by bol jednak neprípustne retroaktívny a jednak by

nerespektoval skutočnosť, že platné právo neumožňuje konvalidovať absolútne neplatný právny úkon.

V súvislosti s uvedeným právnym názorom z hľadiska použitia komparatívneho výkladu poukazuje dovolací súd na rovnaké riešenie uvedenej právnej otázky vo vzťahu k tej istej právnej úprave judikatúrou súdov v Českej republike. Najvyšší súd Českej republiky v rozsudku veľkého senátu zo dňa 20. januára 2004 sp. zn. 31 Cdo 1895/2002 (dostupný na www.nsoud.cz) vyslovil názor, že zmluva o nájme nebytových priestorov, uzavretá v rozpore s ustanovením § 3 ods. 2 veta druhá zákona č. 116/1990 Zb. bez predchádzajúceho súhlasu obecného úradu, je absolútne neplatná, pričom okolnosť, že uvedené ustanovenie bolo neskôr zrušené, nemôže viesť k odstráneniu právnych následkov, ktoré v dôsledku nesplnenia tejto náležitosti nastali. K tomuto názoru sa prihlásil aj Ústavný súd Českej republiky v náleze z 13. októbra 2004 sp. zn. III. ÚS 104/04 publikovanom v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Českej republiky zväzok 35 pod číslom 146.

Pokiaľ generálny prokurátor na podporu svojej argumentácie o nesprávnom právnom posúdení veci oboma súdmi poukazoval na rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. M Cdo 251/2002 (uverejneného v časopise „Zo súdnej praxe“ pod č. 76/2003) a sp. zn. 2 Cdo 271/2004 (uverejneného v časopise „Zo súdnej praxe“ pod č. 52/2007), bola táto argumentácia nenáležitá, pretože tieto rozhodnutia sa netýkali nájmu nebytových priestorov ale nájmu stavby, či budovy, a nebol v nich vyslovený právny názor Najvyššieho súdu o tom, že by nemal byť rešpektovaný zákonom výslovne ustanovený následok absolútnej neplatnosti pri nesplnení podmienky predchádzajúceho súhlasu obce s prenájmom nebytových priestorov na základe zmluvy o nájme, uzavretej v čase platnosti právnej úpravy vyžadujúcej tento súhlas.

Okrem toho argumentácia uvedenými rozhodnutiami Najvyššieho súdu v mimoriadnom dovolaní bola dôsledkom nesprávnej interpretácie odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu. Generálny prokurátor totiž z rozsudku odvolacieho súdu vyvodil záver, že odvolací súd mal za to, že predmetom nájmu bola celá budova. Tento záver však nezodpovedá obsahu odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu ako celku. Odvolací súd výslovne uviedol, že sa stotožňuje s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa, teda aj s jeho skutkovým záverom, podľa ktorého predmetom nájmu boli nebytové priestory. Úvaha odvolacieho súdu končiaca právnym záverom, že súhlas k prenájmu by bol potrebný, aj keby

išlo (odvolací súd použil nie celkom presnú formuláciu „ že i keď ide ...“) o nájom celej budovy, bola len úvahou navyše (tzv. obiter dictum – na okraj), nič nemeniacou na stotožnení sa odvolacieho súdu s právnym záverom súdu prvého stupňa o absolútnej neplatnosti zmluvy o nájme nebytových priestorov pre absenciu predchádzajúceho súhlasu mesta, resp. príslušnej mestskej časti s ich prenájmom. Z tohto dôvodu námietky generálneho prokurátora týkajúce sa riešenia právnej otázky, či súhlas s prenájmom bol alebo nebol potrebný aj v prípade, ak predmetom nájmu bola budova ako celok, boli právne nevýznamné a dovolací súd sa nimi nezaoberal.

Právne bezvýznamné boli aj námietky generálneho prokurátora týkajúce sa právneho záveru oboch súdov a ďalšom dôvode neplatnosti zmluvy o nájme nebytových priestorov a to jej rozporu s dobrými mravmi vrátane námietok o nedostatočnom odôvodnení rozsudkov v tejto časti. Pri správnosti právneho záveru o absolútnej neplatnosti zmluvy z dôvodu nedostatku predchádzajúceho súhlasu s prenájmom nebytových priestorov, už z povahy tohto následku posudzovanie zmluvy z hľadiska jej súladu s dobrými mravmi neprichádzalo do úvahy, resp. bolo nadbytočné a teda neefektívne. Dovolací súd sa preto ani týmito nadbytočnými námietkami nezaoberal.

Neopodstatnené boli aj dovolacie námietky poukazujúce na údajné pochybenia súdov pri doručovaní predvolania žalovanej na pojednávania. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovanej bolo náhradným spôsobom, t. j. uplatnením fikcie doručenia pri splnení podmienok vyžadovaných zákonom pre takýto postup, doručené predvolanie na pojednávania nariadené súdom prvého stupňa na deň 14.1.2009 a 24.2.2009. Postup prvostupňového súdu, ktorý v oboch prípadoch uskutočnil pojednávania v neprítomnosti žalovanej, bol v súlade s ustanovením § 101 ods. 2 O.s.p. Okrem toho za sťaženie postupu súdu neúčastou na týchto pojednávaniach uznesením Okresného súdu Bratislava I z 24. februára 2009 č. k. 14 C 147/2005-109 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 24. marca 2010 sp. zn. 4 Co 281/2009 a 4 Co 285/2009 bola žalovanej uložená poriadková pokuta vo výške 1 000 EUR. Zo spisu je tiež zrejmé, že predvolanie na pojednávania nariadené na deň 24.3.2009 bolo dňa 17.3.2009 doručené konateľovi žalovanej. Doručka (pripojená k č. l. 108) potvrdzujúca túto skutočnosť nevzbudzuje v tomto smere žiadne pochybnosti a to ani v spojení s tým, že v rovnaký deň bola konateľovi žalovanej doručená aj zásielka súdu určená do vlastných rúk a obsahujúca uznesenie o poriadkovej pokute (č. l. 109) a o čiastočnom zastavení konania (č. l. 111). Obsahu spisu nezodpovedá ani námietka, že štvrté pojednávania

bolo nariadené na 15.4.2009 a že na toto pojednávanie žalovaná nebola predvolaná. Na tento deň pojednávanie nariadené nebolo a prvostupňový súd v tento deň ani nepojednával. Išlo o deň, na ktorý len za účelom vyhlásenia rozsudku bolo odročené pojednávanie uskutočnené dňa 24.3.2009. Keďže žalovaná sa na pojednávanie nariadené na deň 24.3.2009 neustanovila a ani nepožiadala z dôležitého dôvodu o jeho odročenie, sama sa zbavila možnosti dozvedieť sa o termíne vyhlásenia rozsudku.

Rovnako nedôvodnou bola aj dovolacia námietka o odňatí možnosti žalovanej konať pred súdom tým, že jej nebolo doručené vyjadrenie žalobcov k odvolaniu. Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 209a ukladá súdu prvého stupňa povinnosť doručiť ostatným účastníkom odvolanie s výzvou na možnosť sa k nemu vyjadriť, neukladá však povinnosť doručiť ostatným účastníkom aj prípadné vyjadrenie k odvolaniu. Napriek absencii takéhoto výslovného zákonného príkazu by nedoručenie vyjadrenia k odvolaniu mohlo byť za určitých okolností porušením princípu „rovnosti zbraní“ v konaní. O takýto prípad by išlo vtedy, ak by vyjadrenie k odvolaniu malo alebo mohlo mať zásadný vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu. V prejednávanej veci takáto situácia nenastala. Vyjadrenie žalobcov k odvolaniu bolo totiž v podstate len konštatovaním správnosti rozsudku súdu prvého stupňa a jeho skutkových a právnych záverov vo vzťahu k odvolacím námietkam. Z odôvodnenia odvolacieho rozsudku nevyplýva, že by odvolací súd k prijatiu jeho záverov viedlo vyjadrenie žalobcov k odvolaniu žalovaných. Naopak je z neho zrejmé, že odvolací súd sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa. Za tejto situácie bol správny aj postup odvolacieho súdu, ktorý v súlade s ustanovením § 214 ods. 2 O.s.p. rozhodol o odvolaní žalovanej bez nariadenia pojednávania.

Dovolací súd napokon ešte dodáva, že o predchádzajúci súhlas s prenájmom nebytových priestorov mohli požiadať všetci účastníci budúcej zmluvy o ich nájme a to spoločne alebo ktorýkoľvek z nich. Rešpektujúc právnu zásadu, že neznalosť zákona neospravedľňuje, pri inak jasnej požiadavke zákona, mohla teda aj žalovaná, zachovávajúc náležitú opatrnosť, podaním takejto žiadosti predísť následkom absolútnej neplatnosti zmluvy. Preto ani námietka, že tak mali urobiť prenajímatelia, nebola pre posúdenie veci právne významná.

So zreteľom na uvedené dovolací súd mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora ako neopodstatnené zamietol.

Žalobcom úspešným v konaní o mimoriadnom dovolaní priznal náhradu trov tohto konania (§ 142 ods. 1 a § 148a ods. 2 v spojení s § 243c a § 243i ods. 2 O.s.p.) pozostávajúcich z odmeny ich právnej zástupkyne - advokátky - za vyjadrenie k dovolaniu v sume 480,51 EUR (320,34 EUR x 50% = 160,17 EUR x 3 v zmysle § 10 ods. 1 v spojení s § 13 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v platnom znení vychádzajúc z hodnoty sporu 16 596,96 EUR), z režijného paušálu 3 x 7,41 EUR (jedna stotina výpočtového základu v zmysle § 16 ods. 3 uvedenej vyhlášky) a z 20 % DPH v sume 100,55 EUR (20 % zo sumy 502,74 EUR v zmysle § 18 ods. 3 uvedenej vyhlášky), t.j. spolu vo výške 603,29 EUR.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. novembra 2011

JUDr. Rudolf Č i r č, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová